

Lukáš Vondráček: Hudba se mi nikdy neomrzí

Denik.cz, 7.6.2018

Od vítěze prestižní klavírní soutěže královny Alžběty v Bruselu, který díky rektorské výjimce začal studovat hudební obor na pedagogické fakultě Ostravské univerzity již ve svých třinácti letech, byste čekali mnohé, jen ne tiše a skromně hovořícího člověka, který míval rád techno. Lukáš Vondráček, jedna z hvězd letošního Mezinárodního hudebního festivalu Kutná Hora, takový je.

Jak se vám líbí Kutná Hora?

Jsem tady poprvé, ale hrozně se mi tady líbí. O Kutné Hoře jsem už hodně slyšel a Jirka Bárta mi říkal, že to tady stojí za to. Faktem je, že jenom teď v květnu jsem hrál asi na čtyřech kontinentech, svět mám procestovaný. Ale tohle místo má své jedinečné kouzlo.

Stačil jste si projít nějaké památky?

Byl jsem se podívat v kostnici a projít se po městě. Ty malé uličky jsou krásné, romantické. V chrámu sv. Barbory jsem koncertoval.

Co říkáte na koncepci festivalu, kdy se jednotliví umělci potkávají až na místě a na zkoušení mají jen málo prostoru?

Tak já jsem zvyklý už téměř na všechno, ale líbí se mi to. Myslím si, že umělci na festivalu jsou opravdu na vysoké světové úrovni. Je radost s nimi spolupracovat. Je to nejenom o muzice, ale i o tom prostředí. Večery po koncertě stojí za to.

Bylo složité vás jako světovou klavírní špičku „dostat“ na festival do Kutné Hory?

My se s Jirkou Bártou známe dlouho, je to skvělý muzikant a kamarád. Já mám ročně přibližně 120 koncertů, zejména v zahraničí. Byl jsem moc rád, že se mi sešly volné tři dny a mohl jsem na festival dorazit. O chrámu svaté Barbory jsem slyšel už odmalička. Bylo krásné si tam zahrát.

Jaké bylo hrát v chrámu svaté Barbory?

Samozřejmě je to trochu specifické prostředí, akustika je tam jiná, než v koncertních sálích. Ale atmosféra, zejména po setmění, když jsou rozsvícené jen malé lampičky na pódiu, je neskutečná. Mít možnost zažít tu velkou katedrálu v tomto světle, je velmi inspirativní.

Kam se chystáte nyní?

Já mám program nabitý, přiletěl jsem z Izraele, tento týden jedu na turné do Mexika, kde budu asi 14 dní. Potom mě čeká Francie, Německo, Brazílie. Pořád jsem někde, stále na cestách. Už od dětství. Pro mě je to běžná praxe.

Je pro vás cestování už spíše rutina, nebo je to pro vás v něčem složitě mít stále zabalený kufr?

Nechci si stěžovat, ale je to velmi osamělý život. Na letištích a v hotelech, které jsou všude stejné. Prvních pár měsíců nebo let si to člověk užívá, říká si, že je to fajn. Pak když se ale vrátíte na ta samá místa po několikáté, ten půvab cestování to ztratí. Já už hlavně ani nemám energii, abych někde chodil po památkách, raději si odpočinu. Náročné ale není jen to samotné cestování, občas se to sejde tak, že třeba odpoledne přiletím do Japonska a večer už tam musím hrát. K životu hudebníka to ale zkrátka patří, hlavní je muzika, která v mojí hlavě zní vždycky čerstvě. Hudbu mám natolik rád, že mi to za to stojí. Nikdy se mi neomrzí. I kdybych stejnou skladbu hrál roky, tak si v ní vždycky najdu něco nového, něco, co mě dokáže nadchnout, dojmout a rozvibrovat.

Když máte volno, máte raději ticho nebo posloucháte nějakou hudbu?

Určitě ne vážnou, to v žádném případě. Měl jsem období, kdy jsem poslouchal techno. Přišlo mi, že mi to správným způsobem vymývá mozek. Teď už je to mírnější, třeba Sinatra nebo Leonard Cohen.

Pokud budete mít čas a Jiří Bárta vás pozve, přijedete do Kutné Hory příští rok znovu?

Určitě, já jsem tady z toho unešený, nadšený, je tu krásně. Příště bude třeba i víc času, tentokrát jsme zkoušeli opravdu ve velkém spěchu. I když na druhou stranu je to jedna z těch dobrodružných věcí, dává to hraní úplně jiný drive. Já když hraji sám, tak přípravě věnuji spoustu času a vím, co očekávat. Tady na festivalu je to hodně spontánní a na pódiu se občas dějí věci, na které nejste připravený, ale právě o tom to je. Lidé si jinak mohou pustit CD s perfektní nahrávkou, ale tenhle festival je především o charismatu a energii daného místa.